

HÚSVÉTVASÁRNAP*A év*

1-4 oldal

Olv.: ApCsel 10,34a.37-43 – Kol 3,1-4 – Jn 20,1-9

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Köszöntöm a Testvéreket! Egy kicsit elfáradtunk az elmúlt három napnak az ünneplésében. Örülök, hogy itt vannak, itt vagytok, és ezen a Húsvéton, amely az ünnepek ünnepe, együtt lehetünk istenimádásban és egymás iránti szeretetben. Nagyon nagy szükségünk van, kedves jó Testvérek, ezekre a találkozásokra, hiszen egy új kapcsolat, egy sajátos szemlélet által meghatározott új kapcsolat kell, hogy a Húsvét titkára utalva alakuljon ki köztünk és az Isten között. Hiszen a feltámadott Krisztus a hit Krisztusa, mi nem találkoztunk vele személyesen, mint az apostolok és a kortársai, az utánuk jövők, mi a hit révén találkozhatunk Jézus Krisztussal. Ez a mai vasárnap, Húsvétvasárnap éppen ezt az igazságot akarja velünk megosztani. Tartsunk bűnbánatot, hogy méltóképpen kezdjük ezt az új esztendőt, a Húsvétal kezdődő új esztendőt.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Ahogy a szentmise bevezetőjében említettem, egy új kapcsolat jött létre a világ, a világ embere és Jézus Krisztus között. A világ és az ember a hit Krisztusával szembesül. Ez a mai szent Evangélium, amit hallottunk, egy nagyon jó eligazítás, egyáltalán a szemléletünket formálja és alakítja, mit is jelent a hit Krisztusával való kapcsolat. Hiszen a történelmi Krisztussal, aki akkor, abban a korban élt, természetszerű volt a találkozás, de a Jézus halála és feltámadása után élő ember már egy más úton találkozhat Jézus Krisztussal, és nekünk valamiképpen ezt kellene elfogadni. Nem egyszerű, mert a személyes találkozásnak varázsa van, de ennek a lelki találkozásnak ugyanakkor sajátos ereje. Hiszen azzal a Krisztussal találkozunk, aki győzött, aki legyőzte a halált, ahogy erről elméltünk az elmúlt napokban. Nem a szenvedést szüntette meg, nem a halált szüntette meg, hiszen az ő földi léte mindenben hozzánk alkalmazkodott, és ugyanúgy akart meghalni az isteni tervek szerint Jézus Krisztus, mint ahogy mindegyikünk meghal. És ezt megelőzően életünk során szenvedünk, ugyanúgy akart szenvedni Jézus Krisztus, ahogy mi, velünk együtt.

Testvérek, a hit Krisztusával találkozás egészen mást jelent. Néha én magam is meghökkenek azon, hogy még a teológusok is, a misztériumot boncolgató és a Krisztus titkára a választ, a feleletet keresők is azokkal a kérdésekkel foglalkoznak, talán többet, mint amennyit a ma élő ember megkívánná: a titokkal. Mert az Isten világához hozzátartozik, nem is a titokzatosság, hanem a titok, a misztérium, ez több, mint titokzatosság. Misztérium volt Jézus fogantatása, evilági ideérkezése a Szűzanya fogantatásában. Titokzatos volt, misztérium volt Jézusnak a földi élete és a halála, és feltámadása ugyancsak. Egy egészen másfajta lehetőségünk van nekünk. Ez bizonyos értelemben talán emberi gondolkodásunk szerint szegényesebb, mint a személyes találkozás vele, de ugyanakkor a lelkieket nézve pedig sokkal, de sokkal gazdagabb, mert magától értetődőbb. Egyszerűbben lehetséges vele lelki módon találkozni, mint annak idején személyesen.

Ez a mai evangéliumi történet, amit hallottunk, ez pontosan erre utal. Az asszonyok viszik a hírt az apostoloknak: üres a sír, ellopták Jézust, hát mi másra gondoltak volna? Viszont ebben a történetben egyvalaki egyértelműen nyilatkozik, hogy mit is jelent Jézus feltámadása. Ketten futnak a sírhoz, Péter és János, és János érkezett oda előbb. A szeretett tanítvány,

akinek egészen bensőséges kapcsolata volt a Mesterrel, nem véletlen az sem, hogy a kereszthalálakor Jézus Krisztus az édesanyját a szeretet tanítványra bízta. Amikor egy kicsit késve Péter is odaér a célhoz, akkor látja az üres sírt, és János, aki addig, míg a fő, az Egyház feje, Péter oda nem ér, nem szólal, de akkor, amikor már mindketten ott voltak az üres sír előtt, akkor az üzenet szerint János látta az üres sírt és hitt.

És ez a döntő a mi számunkra, ez a jánosi hit. Mit jelent? Egyszerűen azt jelenti, hogy János igazolni látja mindazt, amit Jézus előre megmondott. Péternek nem jutott eszébe? Lehet. Az asszonyoknak nem jutott eszünkbe az, amit Jézus előre megmondod? Lehet. Később, nyilvánvaló, Jánosnak a vallomása meggyőzte őket, hát hiszen Jézus előre megmondta, hogy értünk szenved, keresztre feszítik, meghal, de harmadnapra föltámad. Jánosnak a hite Jézus szavába kapaszkodik. Testvérek, a Húsvét utáni időben az idők végezetéig minden élő embernek, aki Jézus Krisztussal találkozni akar, annak ez az út adatik, az az út, ami János vallomásában egyértelmű. János látta az üres sírt és világos volt a számára, hogy minden úgy van, ahogy Jézus előre megmondta nekik.

Ez a bizonyosság, ez az üzenet az, amiből lehet élni. Hiszen gondoljunk csak arra, hogy mennyire tudunk mi egymás szavára támaszkodni, mennyire tudunk emberi kapcsolatainkban egymás ígéretében bízni. Tehát az az új világ így kezdődik és ezzel kezdődik, hogy akik egymásnak megvallják a találkozásnak az igazságát, azok egymásra számíthatnak. És a kereszténységünknek a jelenléte ebben a világban pontosan azoknak az igazságoknak az egyértelműsége és bizonyossága, amit Jézus Krisztus nekünk mondott, amit Jézus Krisztus tanított és amit a példájával is igazolt.

Testvérek! Azt hiszem, hogy ez az első és legfontosabb tanulság Húsvét hitében, illetve a húsvéti cselekedetben, hogy Jézus szavába belekapaszkodhat az ember. És bizony igen nagy szükségünk van erre. Mert, ahogy tegnap este említettem, a pogányok Galileájában nem olyan egyszerű élni. Hiszen ez a világ a pogányok Galileája, ami a templomon kívül van, ahol különböző emberekkel találkozunk, és bizony az emberek szavai, az emberek nyilatkozatai, az emberek magatartása meg tud minket zavarni és el tudunk bizonytalanodni. Hát hol van ebben a világban az isteni igazság? Hol van az isteni szó? Igen nagy szükségünk van nekünk arra, hogy mi a templomon kívüli világban meg tudjuk mutatni az embereknek szavainkkal, tetteinkkel az életünk bizonyosságát, azt, hogy mi azokra az értékekre építjük az életünket – ezek a mostani világ szavaival a konzervatív értékek, a keresztény értékek –, amelyek szavahihetőségünket jelentik, amit a példánkon, a mindennapi tetteinkkel tudunk igazolni.

Higgyék el a kedves Testvérek, ez az első és legfontosabb bizonyosság a világban, hogy bizonyosak lehetünk egymással való kapcsolatunkban, egymással való egységünkben, egymásért való életünkben. És ez független attól, hogy a másik ember erre miképpen válaszol vagy egyáltalán válaszol-e. Mi a Galileánkban, a mindennapi életünkben ennek a Krisztusnak vagyunk a követői, ezt a Krisztust képviseljük egy olyan világban, amely sajnos ateista világ. Mindig is az volt a világ, hiszen Jézus korában sem volt magától értetődő a vele való kapcsolata az embereknek. Ott, a kereszt tövében indul el az első szerveződés, mégpedig a kivégzést vezényelő, lebonyolító parancsnoknak a vallomásával – ez valóban Isten Fia volt – amikor egy pogány mondja ki az élet igazságát.

Nekünk kint a mindennapi világban ezt az igazságot kell hordozunk, mert egyedül ez az igazság igazolhat bennünket, hogy mi Jézus Krisztussal valóban összetartozván a legnagyobb értéket nyújthatjuk azoknak az embereknek, akikről talán semmit se tudunk. Pillanatnyi találkozások vagy egyszerűen még találkozásról sincs szó, csak együtt élünk a világban, és az ő magatartásuk, az hat ránk.

Arról nem is beszélve, hogy a világ, az Isten nélküli világ újra meg újra megfogalmazza a maga kísérleteit. Éppen az idei húsvéti üzenetben, a 21. századnak a sajátos kísérletét igyekeztem megfogalmazni, hiszen a mai világ ateistái az ideális társadalom ötletével állnak elő. És mit mondanak? Ennek az ideális társadalomnak a létrejöttéhez három tényezőre van szükség: fegyverre, pénzre meg hadseregre. Hát egy ilyen világban hogy tudjuk mi képviselni az örök értékeket? Márpedig napi harc ez, naponta szembesülünk azzal, hogy miképpen határozzák meg ezek az ígéretes vagy ezek az ajánlatok a világnak a légkörét, a világnak a mindennapjait. Erre lehet egy ideális társadalmat építeni, fegyverekre, pénzre, hadseregre?

Bizony, bizony, erre a gondolkodásunkkal, szavainkkal meg a cselekedetünkkel kell válaszolni, megjeleníteni az értékeket. Hiszen ez az ajánlat életellenes, ez a halál kultúrája. Jézus Krisztus pedig az új életnek a szerzője, Jézus Krisztus a kereszten megmutatta az embernek az új életnek az útját azzal, hogy értünk szenved és értünk meghal. Ez az életnek az útja, kilépni a magunk világából és elindulni a másik ember felé, akiért készek vagyunk szenvedni, akiért készen vagyunk minden áldozatra.

Ez az életnek az útja, nem pedig a fegyverek világa. A fegyverek az erőt szimbolizálják, és tapasztalhatjuk itt a szomszédos háború eseményeiben, hogy a háborúskodó világ egyre modernebb egyre hatékonyabb gyilkos eszközöket akar. Ez a fegyverek világa, az erőnek a világa. És a pénz a hatalomnak a szimbóluma. Akinek hatalma van, mindene van, ez él a gondolkodásunkban: pénzzel mindent el lehet érni. És a haderő a szemben álló, egymással hadakozó harcolók világa. Mind a két fél győzni akar és ezért szinte reménytelen, hogy békét kötnek. Valójában a békekötések sem igazak, mindig a győztes diktál és mindig a győztes határozza meg a vesztesnek a helyzetét. Mennyi tapasztalatunk van ezzel kapcsolatban!

Egy ilyen világban kell, Testvérek, nekünk az üzenetet hordozni és megjeleníteni. Mert az erő csak addig igaz, ameddig nem jön egy erősebb. És egyébként is, a keresztyén gondolkodású szerint Krisztus útja, aki megmutatja nekünk az utat a másik ember felé, az nagyobb erő birtokában lévőknek az útja: éppen a gyengéknek, a kicsinyeknek a felkarolása. És a hatalom. Akinek hatalma van, akármilyen úton is szerezte, a hatalom szolgálat kell, hogy legyen. Különben agyonnyomja az embert.

És hát az egymással való harc, amikor mindenki győzni akar. Hogy lehet megoldani az életünk problémáit, a személyes problémáinkat, ha az emberi kapcsolatainkban a harc a meghatározó, ahol mindkét fél győzni akar, felül akar kerekedni? A béke, az nem megbékélés. Éppen a televízióban az egyik riporter ezt kérdezte tőlem, a megbékélést. Erről nem is szabad beszélni! Mert az emberi vágy, az megfogalmazódhat a békét illetően, és még esetleg áldozatot is tudunk érte hozni, mert béke csak akkor lehetséges, ha az ember tud lemondani, tud nagylelkű lenni. De még ez sem jelenti a megbékélést. Mikor fogunk mi Trianon miatt megbékélni? Soha. De ettől függetlenül a békesség szelleme kell, hogy a mindennapjaink világát meghatározza.

Testvérek! A mi lehetőségünk a hit Krisztusával találkozni, a mi lehetőségünk, hogy belekapaszkodhatunk Jézus tanításába. És ez mindig igaz, és ennek a birtokában mi élhetjük a pogányok világában úgy a mindennapjainkat, hogy meg tudjuk őrizni emberi arcunkat. Sőt még arra is képesek lehetünk, hogy valóban vesszük a bátorságot, vállaljuk a kockázatot minden emberrel való kapcsolatot illetően. Ez az új életnek az üzenete, ez Húsvétnek az üzenete. És ezt az igazságot kell elfogadnunk, nem pedig a titoknak a megfajlásával foglalkozni. Az Isten titok. De hát az ember is titok. Hát miért gondoljuk azt, hogy az Isten léte, az magától értetődőbb a számunkra, mint a másik ember léte. Még magunkat se ismerjük, a másik embert még kevésbé, és mégis egymással gondoljuk el az életünket Jézus Krisztus tanítása és példája nyomán.

Testvérek! Ez az új világ, ez Húsvétnek a világa. Isten segítsen bennünket, hogy ezt tudjuk vállalni. Nagy lehetőség, mert ez az életünk értelme, ez a vállalás az új élet, a krisztusi élet elfogadása és vállalása.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Az áldással fejeződik be ez a szentmise. Gondoljunk arra ezután a Húsvét után, hogy mekkora várákozás van az emberekben, hogy az élet értelmét megtalálják. Csak egyről feledkeznek meg, hogy az ember mint személyiség áldozatot hoz. Végeredményben a személyiségünket ez fejezi ki: tudunk szeretni és szeretetünket áldozattal igazolni. Ez a világ megújulása. Isten áldása ezt erősítse bennünk és legyen ez a mi ajándékunk az élet értelmét kereső minden ember számára.

+ *Á L D Á S* +